A°. 1839. N°. 22.

ZONDAG DEN 17den MAART.

SURINAAMSCHE COURANT.

PARAMARIBO.

Gouvernements Secretarij.

PARAMARIBO, *den 16 Maart 1839.*

Bij resolutie van den Heer Gouverneur Generaal *ad interim*, van den 28 Februarij ll., No. 391 | 337, zijn de Heeren SAMUEL HOHEB BRANDON Jr., RAPHAEL A COHEN, MOZES JESSURUN, en ELIAZER MOZES MORPURGO, geadmitteerd als beëedigde *WEGERS* en *PRISEURS* van *Gouden* en *Zilveren Werken*.

De Gouvernements Secretaris,
G. S. DE VEER.

Gouvernements Secretarij.

PARAMARIBO, *den 16 Maart 1839.*

Bij resolutie van den Heer Gouverneur Generaal *ad interim* van den 15 dezer, No. 453 | 398, is tot *Klerk* ter Gouvernements Secretarij benoemd, de Surnumerair SAMUEL COHEN NASSIJ, en tot *Surnumerair Klerken* benoemd, de Heeren MICHEL DE LAMAR en WILLEM FREDRIK DOERRLEBEN.

De Gouvernements Secretaris,
G. S. DE VEER.

Gouvernements Secretarij.

PARAMARIBO, *den 16 Maart 1839.*

Van wege den Gouverneur Generaal *ad interim*, wordt hiermede bekend gemaakt, dat ten gevolge van het daaromtrent gedaan verzoek, *Brieven van Manumissie* aan de navolgende Slaven zijn verleend geworden, als:

1°. Aan de Slavin *Patientie*; toebehoord hebbende aan J. E. PARISIUS.

1°. Aan den Slavin *Kettij*; toebehoord hebbende aan ALAN CAMERON;—en

3°. Aan den Slaaf *Frederik*; toebehoord hebbende aan E. C. F. BRAMM; — en dat gemelde gemanumitteerden voortaan zullen heeten:

1°. JOHANNA DINTHER.
2°. ESTHER CATHARINA VREELAND.
3°. FREDERIK CAROLUS BERKFELDT.

De Gouvernements Secretaris,
G. S. DE VEER.

Gouvernements Secretarij.

PARAMARIBO, *den 16 Maart 1839.*

Alzoo de navolgende personen zich bij requeste aan Ons hebben gewend, met verzoek om bij *anticipatie van den gewonen tijd van aankondiging*, *Brieven van Manumissie* te bekomen voor de navolgende Slaven, als:

1°. T. P. KAERSENHOUT, als Straatvoogd over- en voor de Slavin *Rebecca*; weleer toebehoord hebbende aan A. H. FERNANDES.

2°. J. G. C. GARDÉ, voor de Slaven *Saratje*, *Elisabeth* en *Johann*; hem eigendom toebehoorende.

Zoo is het, dat de Gouverneur Generaal *ad interim* goedgevonden heeft, alvorens hierop te disponeren, op te roepen al de genen, die vermeenen mogten eenige redenen te hebben, zich hiertegen te verzetten, om binnen den bij anticipatie bepaalden tijd van *acht* dagen, na dagteekening dezer, van hun vermeend regt of pretentie ter Gouvernements Secretarij aanteekening te doen; zullende na verloop van dien tijd, de verzochte *Brieven van Manumissie* verleend worden.

De Gouvernements Secretaris,
G. S. DE VEER.

BURGERLIJKE STAND

PARAMARIBO, *den 14 Maart 1839.*

Heden zijn in *ondertrouw* opgenomen: JACOB GOMPERTS, Weduwenaar van KLARA ELIAZER SALOMONS, en MAGDALENA JUDITH LOBATO; beide alhier geboren en woonachtig.

De Ambtenaar van den Burgerlijken Stand,
T. M. SCHOTBORGH.

BURGERLIJKE STAND.

PARAMARIBO, *den 15 Maart 1839.*

Heden zijn in *ondertrouw* opgenomen: EVERT JAN WESENHAGEN en SARA ELISABETH van RAATGEVER; beide alhier geboren en woonachtig.

De Ambtenaar van den Burgerlijken Stand,
T. M. SCHOTBORGH.

SCHEEPS-TIJDINGEN.

BINNENGEKOMEN.

Den 13den dezer, het Schip *Amphitrite*, Kapt. A. C. Krull, van Rotterdam, hebbende 46 dagen reis.

Idem, de Engelsche Schoener *Robert Haynes*, Kapt. W. F. Reed, van Demerary, hebbende 8 dagen reis; Passagiers: de Heeren A. J. Wijnschenk, J. P. L. Schreuder en Schutte.

Den 16den, de Engelsche Schoener *Dorr*, Kapt. N. E. Dunscombe, van Demerary, hebbende 8 dagen reis.

UITGEKLAARD.

Den 13den, het Schip *de Koophandel*, Kapt. C. E. Hoeksma, lading: 299 vaten Suiker en 6 balen schoone Katoen.

Den 15den, het Schip *West-Indiën*, Kapt. J. J. Boon, lading: 425 vaten Suiker, 120 balen schoone en 1 baal vuile Katoen. — Met hetzelve vertrekken als Passagiers: de Heeren J. L. Meijburg, H. C. F. Lüschwitz, J. Lemans en H. M. Leudesdorff; — Beide naar Amsterdam.

IN TEXEL GEARRIVEERD:

Den 30sten December 1838, het Schip *de Jonge Arie*, Kapt. L. Hus. — Den 3den Januarij 1839, het Schip *de Vrede*, Kapt. C. Zaal. — Beide van hier.

IN HELLEVOETSLUIS:

Den 3den Januarij 1839, het Schip *Amsterdam*, Kapt C. Abrahamsz Jr. — Van het Opper-district Nickerie.

Publicke Veilingen.

Ter Kastelenije van het Geregtshof.
Vrijdag, 15 Maart 1839.

Het *HUIS* en *ERF*, gelegen aan de *Saramacca Straat*, bekend onder La. D. No. 522 Oude Wijk en La. E. No. 40 Nieuwe Wijk; aankomende RACHEL ABENDALACH, Wed. RODRIGUES NUNES. — *f 1800.* — CHARLOTTE POLAK.

* * De 14 koppen *SLAVEN*; aankomende ELISABETH FRANCINA VAN OMMEREN, Weduwe JOHANNIS COENRAAD MULLER, zijn verkocht voor de Som van *f 5265.*

EDICTALE CITATIE.

(12487) De Exploicteur bij het Geregtshof dezer Kolonie, dagvaard bij deze, alle *bekende* en *onbekende* Crediteuren:

Van CONSTANTIA SCHEEN, gebore VERSCHUUR, wegens het *provenue* van de op den 17den Augustus 1838, bij Executie verkochte *helfte*, in het Huis en Erf gelegen aan de *Prince Straat*, bekend onder Oude Wijk La. D. No. 861 en Nieuwe Wijk La. E. No. 288.

Van C. L. D'HONDT, wegens het *provenue* van het op den 14den September 1838, bij Executie verkochte Huis en Erf gelegen in de Voorstad *Zeelandia* of *Combé*; bekend onder Oude Wijk La. A. No. 83*b*. en thans bekend onder Eerste Buitenwijk No. 112.

Om, te compareren of Gemagtigden te zenden ter *præ et concurrentie* Rolle van het Geregtshof alhier, welke gehouden zal worden op Vrijdag den 19den April 1839, des voormiddags ten *acht* ure, of bijaldien op dien dag, *geen* Regtdag mogt gehouden worden, alsdan ter eerstvolgende Regtdag, ten einde aldaar ingevolge art. 91 der Manier van Procederen, hunne sustenuen, zonder vorm van procès mondeling voortedragen, en op welke mondelinge voordragt, door den Hove zal worden regt gedaan, als zal bevonden worden te behooren, op pœne van *silentium perpetuum*.

En op dat niemand hiervan eenige ignorantie, zoude kunnen of mogen pretenderen, heb ik deze gepubliceerd en geaffigeerd, te *Paramaribo*, *dezen Achtsten Maart 1839.*

R. GOLLENSTEDE,
Exploicteur.

ADVERTISSEMENTEN.

Ten burele van den Procureur Generaal successivelijk gedeponeerd zijnde, *twee ZILVEREN VORKEN* en *een DITO SUIKER LEPELTJE*; zoo kan de geen welke vermeent op dezelven aanspraak te kunnen maken, zijn reclame doen gelden ten burele voornoemd.

De 1ste Adsistent ten burele van den Procureur Generaal,
CHs. LIONARONS.

(12479) Aan het DEPARTEMENT der *Onbeheerde Boedels*, zijn gedevolveerd, de navolgende Boedels, als:

Van CHRISTINA NIEBUR, den 7den Februarij 1839; en JAN TUIN, den 9den Februarij 1839.

En worden mitsdien bij deze alle Crediteuren en Debiteuren derzelve opgeroepen, ten einde en op pœne als bij art. 14 en 16 van het Reglement voor opgemelde Administratie is bepaald.

Paramaribo den 16 Maart 1839.

De fungerende Curator,
JOHs. HELB.

Derde Advertentie.

(9517) De Exploicteur bij het Geregtshof te *Suriname*, zal op Vrijdag den 22sten Maart 1839, des voormiddags om *negen* uren, ten overstaan van Heeren Gecommitteerde Raden, uit welgemeld Geregtshof, publiek bij Executie verkoopen:

De Slaven met namen: *Johanna, Alida, Leentje, Iris, Harry, Willem* en *Heintje*; aankomende ELISABETH FRANCINA

VAN OMMEREN Wed. JOHANNIS COENRAAD MULLER.

Paramaribo den 16 Maart 1839.

R. GOLLENSTEDE, Exploicteur.

(12562) De ondergeteekende verzoekt alle de Debiteuren van den Houtgrond *Berlijn*, over de Jaren 1832 tot 1838, vóór den *eersten* April aanstaande, hun verschuldigde aan te zuiveren; zullende anders genoodzaakt zijn, na het verloop dezer, de genen welke in gebreken mogte blijven, in regten geconstringeerd worden.

Paramaribo den 15 Maart 1839.

J. GARDNER qq.

J. NOORDBERGH is voornemens, tot herstel van zijn gezigt, naar *Europa* te vertrekken. (13557)

CHARLOTTE ELISABETH MEIJER, geb. WILLIAMS, vertrekt. (12555)

Mengelwerk.

Het Kurken Been.

(*Vervolg en slot van No. 21.*)

De droevige toon, waarop deze woorden werden uitgesproken, verried de wanhoop en den angst, waardoor de ziel van den ongelukkigen bankier werd van een gereten. Dit schouwspel trof onzen werktuigkundige met verwondering en schrik; dit toeval had hij klaarblijkelijk niet voorzien, en hij wist maar geen middel om het tegen te werken. Evenwel kwam hij oogenblikkelijk naar buiten, om den ongelukkige te helpen, en hopende hem aan zijn droevig noodlot nog te zullen onttrekken. Maar de heer Wodenblock was reeds zeer verre. Turningvort liep hem achterna, en ofschoon in de kracht zijner jaren, had hij alle moeite van de wereld, om hem in te halen. Eensklaps grijpt hij hem met kracht aan, en heft hem in zijne gespierde armen omhoog, ten einde den voeten des bankiers het aanraken van den grond te beletten. Maar deze poging was zonder gevolg, want de voortloopende eigenschappen van het werktuig, trokken, zoowel den kunstenaar als den last dien hij torschte, mede. Hij zette dus den ongelukkige weder neder, en nederbukkende, boog hij eene der veren van het werktuig, geloovende het daardoor te kunnen noodzaken om op te houden, of ten minste de hevigheid van deszelfs loop te matigen. Maar helaas! hoe groot waren zijne smart en zijne wanhoop, toen de heer Wodenblock, met de snelheid eens pijls, zijne handen ontglipte, terwijl hij op eenen klagenden toon uitriep: Ik ben verloren! ik ben van den duivel bezeten! mijn God, houdt mij tegen, ik sterf! kan dan niemand mijn vervloekt been in stukken breken? Thurningvort! Turningvort! O, gij hebt mij vermoord!" En de ongelukkige uitgeput, bleek als de dood, werd met eene verschrikkelijke snelheid, als door eene bovennatuurlijke magt, voortgetrokken. Ook de kunstenaar was in eenen niet zeer benijdenswaardigen toestand. Men zoude gezegd hebben, dat hij door den bliksem getroffen ware; zonder spraak, zonder beweging stond hij daar, en kon het wonder, waarvan hij getuige was, niet begrijpen. Hij viel op zijne knieën, wrong de handen, en de in zijn hoofd rollende oogen vestigden zich op zijn slagtoffer, hetwelk, met de snelheid van eenen woedenden buffel langs het Leydsche kanaal liep, met eene hartsverscheurende stem hulp inroepende, hetgeen men door deszelfs vermoeijenis en uitputting naauwelijk verstaan kon.

Leyden ligt meer dan twintig mijlen van Rotterdam; de zon was nog niet ondergegaan, toen de jufvrouwen Backsneider, die op dit oogenblik juist een kopje thee zaten te drinken voor haar raam, tegen over den gouden-leeuw, terwijl zij de lieden, die voorbij gingen eerbiediglijk groetten, eenen persoon gewaar werden, die met eene ongeloofelijke snelheid kwam aanloopen. Het gezigt van dezen man was met eene afgrijsselijk bleeke kleur bedekt, het zweet liep hem van het voorhoofd, en hij scheen uitgeput en buiten adem. Hij kwam weldra onder haar venster, en, zonder de oogen noch links noch regts te wenden, vervolgde hij zijnen loop met dezelfde snelheid; hij was reeds uit haar gezigt verdwenen, voor dat zij den tijd hadden om uit te roepen: »Goede hemel! is dat niet mijnheer Wodenblock, de rijke bankier uit Rotterdam?"

Den volgenden dag, het was zondag, begaven de inwoners van Haarlem zich in hunne feestkleederen naar de kerk, om te bidden en het fraaije orgelspel te hooren, toen een man, die bijna geene menschelijke gedaante had, eensklaps op de markt verscheen, en onder deze goede lieden schrik verspreidde. Zij die het wagen durfden hunne blikken op dit buitengewone wezen te vestigen, werden getroffen door de bleekheid, die over zijn geheele gelaat verspreid was. Zijne oogen, die hem diep in het hoofd lagen, waren half gesloten, zijne lippen waren paars, en zijn mond stond wijd open. De uitgestrekte krachtelooze vingers schenen gereed zich van zijne handen te zullen losslaten. Men zoude gezegd hebben, dat dit ligchaam, hetwelk onwillekeurig scheen voortgetrokken te worden, van het leven verstoken ware. Ieder bevlijtigde zich plaats te maken, en geheel Haarlem geloofde, dat het de schaduw des doods was, met eene loopende beweging bezield.

Hetzelfde verschijnsel werd ook in de andere steden en dorpen dezer provincie gezien, en vervolgens in de steden en groote bosschen van Duitschland. Weken, maanden, jaren verliepen, maar bij tusschenpoozen ziet men dezelfde verschijning, in de verschillende Noordelijke streken van Europa. De kleederen van hem, dien men mijnheer Wodenblock noemde, zijn ten eenen male verdwenen, maar ook al het vleesch heeft de beenderen verlaten, en nu is het slechts een geraamte, een afschuwelijk geraamte, aan hetwelk het kurkenbeen, dat deszelfs voortloopende eigenschappen behoudt, gedurig vastgehecht blijft, en dat zonder ophouden door de geheele wereld trekt, en altijd trekken zal de overblijfselen van hem, die eertijds de rijkste man van Rotterdam was.

Dat God en zijne heiligen u, waarde lezers! voor al zulke noodlottige toevallen behoeden! Dat gij nooit houten- of kurken-been noodig moogt hebben, en dat er nooit weder een werktuigkundige besta, die even als Thurningvort beenen maakt, die met eene zoo noodlottige en verborgene magt bezield zijn.

Eene bladzijde uit het leven van eenen Letterkundige.

Vrijdag 4 October 1799. Het weder was heden morgen reeds treurig, en, ofschoon ik niet geloof aan spoken of voorteekens, was het mij eene nare gewaarwording; ik zag in dit somber morgenlicht reeds de schildering van mijne ontmoetingen. En waarlijk zij zijn even somber geweest als het licht op mijne kamer. Mijn treurspel, (dat, volgens vroegere aanteekeningen, omstreeks twee maanden te voren was uitgegeven), was Woensdag avond met toejuiching opgevoerd, en ik droomde nog voort in de loftuitingen, die mij heden in de Courant en in de Maandwerken zouden worden toegezwaaid, toen ik op eens werd gestoord, want: *ik moest komen ontbijten.* Ik vond mijne vrouw weenende voor het theegoed; voor haar lag de rampzalige nieuwsbode, de beoordeelaar, dien zij mij, toen ik haar naar de oorzaak van hare droefheid vroeg, stilzwijgend ter hand stelde; ik las...., en ja...., in de Courant had men mijn' naam geparodiëerd; men had het dwaas gevonden, dat een lakenkooper zich met de hervorming van het tooneel bemoeide; ik had éénmaal zelf geapplaudisseerd. Mijne vrouw had éénmaal gelachen, en dat in een treurspel van haren man, enz.

In de recensie zeide men, omdat er op den titel stond, *voor rekening van den Schrijver*, dat er zeker menig lapje door de schaar zoude moeten worden getrokken, om de kosten der uitgave te dekken, want dat men weinig hoop had op een groot debiet.

Dergelijke recensiën bevielen mij niet; doch ik had er zelve te vele geschreven, om hare waarde, haren oorsprong niet te kunnen beoordeelen; maar mijne vrouw weende, moest tranen storten, om den naam, dien ook zij, op haren trouwdag, had aangenomen, — en zoude mij zulks niet verdrietig maken? Vóór dat het ontbijt was afgeloopen, ontving ik een briefje van een dichter, dien ik wat scherp gecritiseerd had, met verzoek om het vierendeel fluweel, dat hij mij vóór eenige dagen besteld had, met de aanmerking, dat het beter zoude zijn om bestellingen af te leveren, dan een treurspel te gaan zien.

Eenige oogenblikken later, eindelijk, kwam de bode van het *Nut*, met 6 dameskaartjes, die mij, als spreker, voor dezen avond waren toegevoegd. Eene uitnoodiging voor een bal *masqué*, op den begrafnisdag van mijn' vader zoude, dunkt mij, geene grootere tegenstrijdigheid voor mijne ziel zijn geweest, dan deze dames kaartjes! Ik moest lezen? Mijne redevoering was nog niet geheel af; de voorafspraak moest ik nog schrijven! van middag, dacht ik, van middag, en zonder aan mijne vrouw iets van de dameskaartjes te zeggen, ging ik, zonder te weten waar heen, de deur uit.

Goede hemel, klonk het op eens, achter mij, en ik herkende daarin de stem van een' mijner vrienden, hoe nu — en ja, ik bemerkte, dat ik in de verwarring mijne blaauwe slaapmuts had opgehouden; — hij ging met mij mede, en toen ik met hem naar zijn koffijhuis. Doch het was, of men het allerwege er op had toegelegd, om mij ongelukkig te maken, want het eerste, wat ik hoorde, was het voorlezen der recensie van mijn treurspel, die met algemeene toejuiching werd ontvangen; daardoor zag ik dan ook waarschijnlijk niet, dat ik den knecht omver liep met eenige glazen bitter, die ik niet alleen voor mijne rekening kreeg, maar die bovendien mijne das en chabot bevochtigd hadden. Ik draaide naar het billard; een' student, die, naar zijn uiterlijk te oordeelen, misschien nog slechts een groen was, hoorde ik op een' verwaanden toon zeggen, *voor zoo een mannetje is het nog al wel, — ik vond het goed*, zeide de medespelende, om kort te gaan: het was weder mijn treurspel. *Nog al wel*, dat getuigde een naauwelijks volwassen kind, en had ik anders zijn oordeel niet gehoord, thans kostte het mij moeite, om hem niet te vragen, hoe het beter had kunnen zijn?

Toen de partij uit was, speelde ik ook en verloor. Ik greep mijn' hoed, doch men had dien geruild, en ik was genoodzaakt eenen ouden mede te nemen. In de haast, die ik maakte, had ik vergeten te betalen, en dit bedacht ik eerst toen ik voor mijne huisdeur stond; ik liep terug; maar intusschen had mijne vrouw al gewacht en uitgezien, of ik niet wederkwam. Ik kwam, sprak weinig, at weinig, en mijne lieve vrouw at ook weinig, en sprak ook weinig; zij treurde over mij, ik, omdat zij droevig was.

In mijn' winkel had men mij nog niet gezien, en hoezeer ik overtuigd ware, dat het noodzakelijk was mij daar te vertoonen, ik moest *lezen* en nog veel schrijven; ik ging naar mijne kamer. Met inspanning en moeite was ik kwartier vóór 7 ure gereed; ik ging naar beneden; mijn drie-jarig zoontje, de kleine Piet, was de eenige, dien ik vond; ik lag mijne lezing neder en ging mij kleeden, en, toen ik terug kwam, lag mijne verhandeling op het vuur, en mijn kind, die dezelve had aangestoken, in vlam! Ik kan *nog* niet in woorden uitdrukken, wat ik toen gevoelde; ik was blijde, dat ik nog bij tijds gekomen was om mijn kind te redden, ik kuste hem, doch had den onwetenden misdadiger, den verroekeloozer mijns naams, wel in hetzelfde oogenblik willen straffen. — Wat te doen? — Ik zal schrijven, dat ik ziek ben, en dan ga het zoo het wil; — en waarlijk, ik heb misschien nimmer minder gelogen, dan van avond, toen ik schreef: dat ik *ziek* was. Om echter elke verrassing voor te komen, ging ik naar mijne slaapkamer, en schreef dit bladje in mijn dagboek.

Te Paramaribo, bij J. J. ENGELBRECHT.